nende lastest suuremat tähele ei pane, nõnda oli see siis ka siin. Ja kui inimese käsi wäga hästi käib ja raha küllalt taskus on, siis tõuseb ka ikka oma jagu uhkust südamesse, seda uhkust, mis waesemate inimeste, iseäranis kõige ligemal elawate, päale natuke kõrgelt maha waatab. Sest see siis ka tuli, et Jüri, et ta küll Tiiud kui truud teenijat austpidas, muidu siiski teda suurt tähele ei pannud.

Hoopis teine lugu oli muidugi teada Jaaniga. Selle süda õiskas rõõmu pärast, kui Tiiu majasse tuli. Nüüd oli ta ometi ühte puhku tema ligi ja wõis teda iga päew näha ja temaga rääkida. Siin ja sääl, kus nad mõlemad nelja silma all oliwad, langes ka mõnigi magusam sõna Jaani poolt, mis Tiiu paled punaseks pani, ega see teisiti wõinud olla.

Ehk küll niisugused pilgud, nagu praegu nimetatud, peaaegu ükü kõikide teiste selja taga sündisiwad, nii et sest keegi aru ei saanud, märkas perenaene Mari wiimaks ära, mis tuuled Jaani ja Tiiu wahel puhusiwad, aga tema ei pannud seda koguni imeks ega pahaks. Naesterahwal peab, nõnda ütlewad inimesed, niisuguste asjade tarwis wäga peenike arusaamine olema. Temal oli selle üle weel päälegi rõõmus meel, sest paremat minijat, kui Tiiu oli, ei wõinud tema enesele soowidagi. Ta oli mõistlik ja hää südamega naesterahwas, kel meeldegi ei tulnud selle pääle mõtelda, et Tiiu waese rahwa laps oli. Ta ei tahtnud ju muud kui oma poja õnne. Jüri mõtted oliwad selle poolest küll hoopis teised. Ta oli oma naesega juba mõndagi korda rääkinud, et Jaanil juba aeg olks poissmehe põlwelee

selga pöörda, aga kumbgi abikaas ei ütelnud, keda Jaan nende aru järele enesele peaks walitsema.

Nüüd oli Jüril üks tuttaw jõukas päriskoha omanik mõni werst Wäljaotsalt eemal. Sel oli teiste laste hulgas ka üks täis kasunud tütar, õige kena jumekas tütarlaps, ka südame poolest mitte sant inimene. Jüri oli seda näinud ja tundma õppinud ja mõtles oma südames, et ta talle wäga hästi minijaks meele järele oleks. Ta oli ka mitu kord Jaaniga sääl jootude pääl käinud ja arwanud, et ehk noored inimesed teine teist näewad. Aga Jaan jäi nagu ta oli, ei näinud peretütre ilu nagu tähelegi panewat. Ega see ka imeks olnud panna, sest süda oli juba teises kohas wangi wõetud.

Waheajal oli Jaan kakskümmendkaks ja Tiiu kakskümmend aastat wanaks saanud. Mõlemad üsna parajas wanaduses. Nagu öeldud, ei olnud nende wahel ammugi peigmehe ja pruudi olek. Jaani süda aga nõudis juba õige wägewa häälega, et ta Tiiule selgeste asja awaldaks. Ta ootas seks parajat aega.

Heina-aeg tuli kätte. Kõik sulased ja tüdrukud läksiwad kodust ära heinamaale, mis werst kolm eemal seisis. Peremees ise ei wõinud minna, sest et ta jalg haige oli. Üks wistrik oli sääre tera pääle üles löönud, ikka suuremaks läinud ja wiimaks tõik jala paistetama ajanud, nõnda et ta ei muul wiisil kui kargu najal suure waewaga astuda wõis. Perenaene ja Tiiu oliwad kodu jäänud maja asju talitama.

Ühel päewal, kui ilus ilm wäljas oli, waeweldas peremees kargu najal toast wälja aeda, kus ta